

REFISEK A MAGYAR ETNÁN

II. RÁKÓCZI FERENC EMLÉKTÚRA 2020.

A Mátra-hegység II. Rákóczi Ferenc nagyságos fejedelmünk által gyakran látogatott hely volt. Nem véletlen, hogy számos Rákóczi-emlékhelyet találunk szűk hazánk legmagasabb hegyén. Túraútvonal, emlékfa és nem utolsósorban forrás is őrzi nagyságos fejedelmünk emlékét.

Második próbálkozásra sikerült megvalósítanunk álmainkat az arra vállalkozó lelkes refis csapattal. Októberben hó és eső miatt halasztottuk el a túrát. Az őszi szünet után viszont minden tökéletesen alakult: összeállt a 20 fős csapat, megvolt a megfelelő tanári kíséret, és az időjárás is kedvezően alakult november első hétvégéjére (november 7. szombat). Az 50 fős buszban minden résztvevő maszkban külön székben utazta végig az oda-vissza utat. A 10 °C és a napos idő kiváló feltétele volt a túrának.

Galyatetőről (965 m) indultunk 10 óra után és nemsokára már a Mogyorós-orom (838 m) mellett haladtunk el, miközben élveztük a napsütést, a jó levegőt, és úgy nézett ki, hogy még gombát is találunk.

Közben telt az idő, és sorban haladtunk el a Nagy Lipót, Nagy-Lápafő (679 m) és Vérceverés (699 m) magaslatok mellett, gyönyörködve útközben a gyönyörű kilátásban.

A Csór-hegy (733 m) északi részén megtaláltuk mi is a Kós Károly kilátó romjait, de közben ismerős arc tűnt fel az ösvényen szembe velünk: Sárközi Attila tanár úr (történelem-fizika) és ismerősei épp Galyatetőre igyekeztek. Velük beszélgettünk kellemes környezetben pár percig, majd folytattuk utunkat a Mátra nyereg irányába tovább. Közben tinóru, vargánya és szürkeperesz került a papír tasakba.

A Parádfürdő-Galyatető-Mátraháza műút elágazáshoz érve figyelmesen keltünk át az úton, majd párhuzamosan a Mátraháza felé vezető úttal az erdőben haladtunk tovább. Itt is sok szürkeperesz lapult az avarban.

Lassan a Hidasi kút környékén jártunk, és megpillantottuk a Hidasi erdészházat is, ami jelezte számunkra, hogy lassan, de biztosan az Országos Kéktúra útvonaláról a Rákóczi-turistaútra térünk rá, és ezen keresztül ostromoljuk meg az andezit tömbökön a Kékest (1014 m).

A Somtető mellett elhaladva, és a Som nyeregbe érve már feltűnt előttünk a TV-torony, ami jelezte, hogy közel járunk a csúcshoz, de ezután következett a túra rövid, de ugyanakkor meredek, fárasztó szakasza. Igazán szívet, tüdőt és lábizmot próbáló szakasz volt, de megérte a fáradságot, mert a Sombokor kilátóponton gyönyörű panoráma tárult elénk nyugatra és délre: a Nyugati-Mátrára, Gyöngyösre és az Alföldre.

Tíz perces napozás következett ezután és falatozás, majd az utolsó szakasz fel a Kékesre a gyönyörű bükkerdőn keresztül. Fent a csúcson gépkocsival érkező emberek tömegét kellett kerülgetni, hogy elkészítsük a kötelező fotókat az 1014 méteren levő kőnél és a Rákóczi-emlékoszlopnál. Teljesen más érzések kavargtak bennünk, tudva, hogy mi 10 km-en keresztül gyalog érkeztünk fel ide.

Sokat nem időztünk itt, a parkolóban már várt ránk a busz, és nyomban felszálltunk, hogy folytassuk utunkat hazafelé.

Hálásak vagyunk Istennek mindenért, amit ezen a napon kaptunk: egészséget, jó időt, jó kedvet, társakat és nem utolsósorban gombát, amiből otthon pompás eledel készült.

Az emléktúra a Rákóczi Szövetség belső pályázata által valósult meg, amit ezúton köszönünk meg.

Katona Péter túraszervező